Ovidiu Bufnilă – Armele zeilor

În urmă cu o mie de ani, în Insulele Katai, principele era încă dorit de mii de femei, era încă pizmuit de baronii de sticlă care conspirau împotriva împărăţiilor şi era încă ascultat cu evlavie de savanţii de pe muntele Asahor, acolo unde s-a arătat pentru prima oară chipul Mântuitorului.

Acum însă, odihnindu-se pe o piatră căzută din cer la sfârşitul toamnei, nu departe de ţărmul mării, principele trăgea să moară.

Singur.

Aerul e greu. Cerul parcă-i de fontă. Rar trece câte o lumină rătăcită care-şi caută un corp pe măsură, tânjind să fie şi ea, pentru o clipă, fie o antilopă, fie zâmbetul unei femei, fie dangătul clopotelor franciscane din Balkoon.

Trece un călugăr care se îndreaptă către Insulele Katai. Nici nu se uita la principe, nu-i pasă. Are obrajii bine înroşiţi şi tocmai a ieşit din iatacul iubovnicelor dezmăţate care ar fi trebui să-i aştepte neprihănite pe cavalerii porniţi către Soare-Apune, are burdihanul plin cu vin de Madella, rubiniu şi cu buchet ameţitor.

— Fii bun, o picătură de apă, cerşeşte principele târându-se în urma călugărului.

Colbul drumului se ridică de sub sandalele mănăstireşti şi umple barba principelui înecându-l.

Călugărul se pierde în scânteierea unei raze de soare bolnavă şi nebună.

Trece un armurier grăbit să ducă o comandă unui vajnic mânuitor de lance, apoi trec nişte fete zburdalnice, trec nişte ghicitori în stele, trec nişte curveturi sulemenite foarte şi foarte gălăgioase.

Principele se sprijină în toiag adulmecându-le, dorindu-şi coapsele lor fragede, închipuindu-se adormit în poala lor, mângâiat de sfârcurile mari, zemoase.

Trece un cronicar şi-l loveşte cu ură. Trece un fântânar de stele din Copa, oraşul mincinoşilor, şi-l loveşte şi el pe principe cu ură. Trece un trompetist şi-l loveşte şi el hohotind dispreţuitor.

Principele descoperă încet, încet ca dincolo de programele pe care le instrucţionase cândva în Reţeaua clădită de supuşii lui, se rostuiau şi alte instrucţiuni pe care, iată, nu le aflase vreodată în registrul sau de navigaţie. Îşi imaginase că lumile sunt construite numai pentru navigatori ambiţioşi, gata oricând să înfrunte stihiile

vârtejurilor virtuale.

O lacrimă i se prelinse pe bărbie.

De unde veneau oare toate aceste fiinţe atât de nepăsătoare, atât de rele, de unde veneau aceste construcţii hidoase?

De dincolo de stânci îşi făcură apariţia cinci beţivi hahalind şi aruncând cu structuri organice în păsările mării. Structurile se ancorau de aripile luminoase, pătrundeau adânc în trupurile păsărilor. Văzduhul se umple de sânge iar timpul se valureşte amestecând momentele trecute, prezente şi viitoare.

Principele îşi reseta programele.

Beţivii se apropie de el. Gata să-l calce în picioare.

Vruuum!

Corpurile beţivilor explodează în jerbe multicolore, nisipul se umple de fluide sărate şi liliachii. Undeva, în vâltoarea de evenimente izbite de viruşii principelui, călugărul cade în genunchi. Limba i se umfla. Pielea-i plesneşte.

Mulţimile din Katai se vânzolesc pe plajă aclamându-şi principele. Principele le îmbrăţişează cu privirea, maiestuos.

Halebardierii strâng resturile programelor, toarnă sângele rămas în nişte cupe de argint care zumzăie bântuite de curenţi electrici.

Principele face un semn august. Mulţimile îngenunchează. Femeile plâng zgâriindu-se pe sâni. Savanţii se mansturbează speriaţi într-un colţ, pe sub arcadele de platină şi sticla de Caraba, oraşul pustiirilor.

Principele rearanjează evenimentele din Reţea şi, plin de înţelepciune, îi ucide pe toţi rătăciţii care, în neştire, preamăriseră domnia vulgului şi lipsirea de principii, aşteptând să găsească armele zeilor în propria lor rătăcire.